

Molnos Ferenc

Két égő

– Aztán, amikor még jössz, fiam, hozz két égőt! – mondta búcsúzóul anyám. – Két hatvanast!

El szokta mondani, mire van szüksége, s én hét fordultával, mikor újra jövök, hozom. Többnyire ételmet kér, húst, vaját, gyümölcsöt, de sajnos, igen gyakran gyógyszer is. Olykor a kezembe nyom néhány tízest, hogy legyen, amiből az igényelt dolgokat megvegyem. „A többi legyen a tied!” – teszi hozzá, amikor tiltakozom, hogy a vásárláshoz elég lenne a fele is. Ha háromnál hosszabb a felsorolás, jobb ha leírom. Mindig hordok magamnál papírt, írószert. Számtalan összehajtogatott lappal tömöm a zsebem, rajtuk különböző fontos és még fontosabb feljegyzésekkel. Időnként leltárt tartok, kiselejtezem azokat, amelyekről bizonyosan tudom, hogy elavultak. Másokat gonddal visszarakom valamely zsebembe, aztán addig őrizgetem, amíg azt is elfelejtem, hogy mit és miért jegyeztem oda. Kevesebbet többnyire feljegyzés nélkül is sikerül megjegyeznem. Elsorolom magamban egyszerű-kétszer, hogy nyomot hagyjon a kopó memóriában.

Ezt a két izzót nem írom sehová. Csak nem feledek el két vacak villanykörtét! Nem is tudom, hogy miért hatvanast kért. Spórolni akar vele? Hiszen alig égeti. Egy kicsit este, lefekvés előtt, s egy kicsit kora reggel, amíg meggyújtja a tüzet. Nem igen olvas könyvet, újságot nappal sem, nemhogy este, lámpafénynél. Inkább a tévét nézi, azt meg sötétben is lehet. Pedig valamikor sokat olvasott. Bátyámmal szatyorban, hátizsákban hordtuk haza a könyveket a falusi könyvtárból. Aztán anyámmal kiegészülve, rávetettük magunkat a könyvhalomra, elosztottuk háromfelé. Kapkodtuk az ígértesebbnek tűnő regényeket, hogy minél hamarabb olvashassuk. Végül, persze, mindenki mindent elolvasott, s lehetett menni az újabb szállítmányért, hogy előlről kezdjük az osztozkodást. Amint cseperedett, öcsénk is beállt az olvasók táborába, s apámmal is megesett, hogy esténként nem ment el valamelyik szomszédba kártyázni, inkább az olvasást választotta. Akkoriban történt, hogy tanárunk, aki később közíróként, televíziós szerkesztőként vált ismertté, egy este valamiért hozzánk látogatott, s mikor betoppant az ebédlőként, nappaliként, hálósobaként, gyermekszobaként, de egyebek mellett olvasóteremként is működő konyhánkba, a száraz bükkfahasáboktól dúdoló kályha körül családunk mind az öt tagját kinyitott könyvekkel a kezünkben találta. Álmélkodva nézte a vaskos köteteket, kíváncsi volt rá, hogy mit olvasunk.

– Ilyet még nem láttam – mondta akkor álmélkodva. – Hogy kivétel nélkül, mind az öten olvassanak?! Egyetlen szobában, egyszerre, méghozzá komoly könyveket!

Sok év telt el. Azóta az a kályha sem dúdol olyan szépen, s hűvös estéken sem tudja már a sokfelé ment családot maga köré gyűjteni. Egykori gyermekek azóta felnőtünk, családot alapítottunk, szétmentünk a világba, ki erre, ki arra. Ha olykor összejövünk még, akkor sem ülünk karéjban a kályha elé valami könyvvel, mindnyájunkban csillapodott az olvasási láz.

Az öregek korán fekszenek. Törődött testüket húzza az ágy. Apám igaz, hogy bújja a keresztretjvényeket egész nap, s a napi újságot is átforgatja, de este már ő sem marad fenn sokáig. Akkor miért spórolnak mégis annyira? Legalább látnának a százas égővel, nem hunyorognának vaksin, s az sem fogyasztana sokat. De mindez csak addig jár a fejemben, amíg ott vagyok, amíg a busz el nem visz abból a faluból, amely nekem jobbára csak emlék. A mostani falu már más, számomra ismeretlen, idegen. Pedig ugyanazon hegyek tövében fekszik, mint a régi, a kedves. Vizei ugyanúgy folynak, utcái sem másként kanyarognak. Helyenként ismerős is. Vannak részei, amelyek mit sem változtak. Egy-egy öreg ház, útra kihajló diófa biztosan még a régi. Megdobban a szívem, ha ilyenre bukkanok, köszönök is nekik, de ők csodálkozva néznek rám, nem ismernek fel. A nyughatatlan kölyköt, aki voltam, tán még megismernék, de kopasz fejbúbom, görnyedt alakom semmire sem emlékezteti. Pedig ők láthattak eleget. Ott nyüzsögtem körülöttük éveken át. Akkor nem is figyeltem rájuk, s lám, mégis tudok minden szögletet, minden vonalat, álmomban is gyakran bámulom őket.

Azt szoktam mondani, hogy sorra elszakad minden kötelék, amely a falummal összefűz, és én csupán két idős emberért járok még haza, akik a szüleim, minden másért elég kezd lenni az emlékezés. De ez nem igaz. Időnként látnom kell, leltároznom, mi maradt még, számba vennem minden apró cserepet, amiből még összerakhatom újra. Ezt csak az értheti, aki elment, az itt élő váltig furcsállja, minék nekem a sok régi vacak, s miért siratok omladozó falú épületeket, kidőlt kerítéseket, kivágott gyümölcsfákat, gyepük bokrait, pallóként átrakott rönköt a patakon, malomárok vizét a lajon, régen felhagyott ösvényeket a szomszédos kertekben. Aki maradt, együtt él a változásokkal, minden fokozatosan elmúló dolog helyett újat kap, s nem szenved hiányuktól. Ő még örül is, hogy szebb, jobb jött a helyébe. Ám az eltávozott minden változással veszít. Minden változással idegebb lesz számára a szülőhely, és fokozatosan átköltözik az emlékezet fogyatkozó birodalmába. Idővel nem marad más belőle, csak amit megőriz az emlékezet.

Nem telik el egy hét, s öcsém rám csörög. Azzal riaszt egy vasárnap este, hogy most kapta a hírt: anyánkat elvitték a kórházba. A szomszédok hívták a mentőket, mert önkívületi állapotban találták. Nincs mese, futni kell. Csak tudná az ember, hogy hová. A kórházba menjen-e előbb, vagy az egyedül maradt apához, aki nem tudja ellátni magát. Hol van rá most nagyobb szükség. A kórházban segíteni nem tudok, ott az orvosoké a döntés. Minden bizonnyal, ha van rá mód, inkább ők

tudnak tenni szenvedése enyhítéséért, s ha kell, az élete megmentéséért. De oda menni s látni őt, muszáj. Telefonon tudakozodom, hová vitték és mint van. A sürgősségiiek nem bíztatnak semmi jóval. Rossz állapotban van, nagyon gyenge. Este már nem tudok odajutni, reggel megyek, és megkeresem. A kórház folyosóján összefutok öcsémrel, aki korábban érkezett, s már megtalálta anyánkat.

– Még alszik – fogja vissza a lendületem.

– Hol van? – kérdem én.

Megmutatja a kórtermet, amelynek ajtaján látom az INTENZÍV feliratot. Órákkal vagyunk a látogatási idő előtt, tehát a tilosban járunk. Nem akarok feltűnést kelteni, igyekszem minél hamarább a kórterembe belépni. Őt-hat ágyat látok. Mindenikben beteg, nők, férfiak vegyesen. Szokatlanul találom ezt a keverést, de őket ez szemmel láthatóan nem zavarja. Valamennyien idősek és olyan állapotban vannak, amikor másokra már nem figyelnek. Némelyek alszanak, mások nyitott szemmel fekszenek, de köszönésünkre egyik sem válaszol. Öcsém az ablak melletti ágyhoz kalauzol. Egy megtört, roskatag anyóka fekszik, szemei csukva, arca halványan emlékeztet egy ismerős arcra, amit én legutóbb éppen egy hete láttam. Döbbenettel szemlélem, mi történt ezen az arcon egyetlen hét alatt. Bőre hamuszínű, szája egyetlen vonal. Nem látszik, hogy venné a levegőt, teljes mozdulatlanságban fekszik. De ami a leginkább megrettent, ott látom arcán ülni azt, akitől régóta félt, és akit mégis várt, mégis remélt. Már nem rejtőzködik a ráncok mélyén, a fényét vesztett szem zugában, fogatlanná vált száj sarkában, de szélesen terpeszkedve rátelepedett az egész arcra, s közeli győzelme tudatában zavartalanul szembe néz velem.

Ott talál a nővér az ágy mellett. Biztat, hogy nyugodtan ébresszük fel, hiszen már régóta alszik. Öcsém félhangosan megszólítja, miközben a vállát könnyedén megrázza. Erre kinyílnak a szemei. Első pillanatban nem tudja, hogy hol van. Tekintete riadt, mint verandába betévedt kismadár, vergődve keres magának utat, aztán ránk téved, amint egymás mellett fölébe hajlunk. Futnak a másodpercek, amíg megismer. Látszik, hogy messziről tért meg. Öröm villan a szürke arcba, az a pöffeszkedő valami hátrább húzódik rajta, a takarón pihenő karja mozdul, mi mindketten rátesszük tenyerünket a kézfejére. Ő a másik kezével leborítva, a mieinket összefogja. Nincs már erő ebben a kézfogásban, de olyan jólesik ez a mozdulat. Így hárman egyek vagyunk. Nem emlékszem, hogy valaha egyszerre ölelt volna minket magához. Most végre megtette. Miközben ajkai vékony vonala megnyílik és aprókat rezdül, hangtalanul beszélni kezd. Tekintete nem kapcsolódik a mienkbe, maga elé néz, és kitartóan rebeg, rebeg valami fontosat. Valamit, amit feltétlen el kellett mondania nekünk, gyermekeinek. Olyat, amire sosem volt idő, megfelelő alkalom, mert mindig más dolgok toladtak közénk. Olyan az élet, hogy minden nap megtermi azokat a gondokat, amik lefoglalják az

embert. Igyekszik a kihívásoknak megfelelni. Az étellel szemben minden tartozást kiegyenlíteni. Kifelé fordul és törleszt. Csupán a hozzá legközelebb állóknak marad adósa. Ők majd megkapják később – gondolja. Anyám most rádöbbsz, nincs hová halogatnia. Itt az alkalom, hogy megosszon valamit velünk. Valamit, amit csak így, a betegágyon lehet elmondani. Szavainak most van súlya. Mondja, mondja megállás nélkül. Néhány perc után sikerül hangot kiadnia: egy nyöszörgésszerű vékony hang préselődik ki a folyamatosan mozgó ajkak közül, amelynek apró megszakításai utalnak arra, hogy ez nem a fájdalom hangja, hanem beszéd: szavakat, mondatokat mond. Hosszú idő után a nevemet vélem kihallani abból, amit erőtlen hangon mond. Aztán egyre több szót hámozok ki belőle. Most éppen búcsúzkodik. Gyermekait, unokáit sorolja. Bizonygatja, hogy mindenikünket szerette. Meghagyja, hogy apánkra legyen gondunk. Ezzel befejezi. Kezünket egy ideig nála tartjuk, ő sem húzza el a sajátját, de magába merül, és lezár minden más kapcsolatot velünk. Ideje mennünk.

Apámat a konyhában ruhástól ledőlve találok. Kezében keresztrejtvény, kibújt hegyű ceruza. Bátyám látja el őt Magyarországról skandikkal és ceruzákkal. Egész nap el van velük. Időnként elszundít, a mellére ejti, aztán ha felébred, folytatja. Úgy látom, már egyiket sem tudja befejezni, de ez nem bántóalanítja el. Nincs meglepődve érkezésem. Kinéz a rejtvényéből.

– Anyádat elvitte a mentő – mondja, s már a következő meghatározást nézi.

Elmondom neki, honnan jövök, hogy anyám most már jó kezekben van. Nehezen értekezünk, mert erősen nagyothall. Jobbára csak tömondatokban próbálok néhány információt adni. Arról, amit anyám arcán láttam, mit mondhatnék neki? Ő még azt hiszi, hogy néhány nap után visszajön hozzám, és ott folytatják életüket, ahol a minap megváltozott.

Másnap újra jövök. Ételt hozok neki. Megmelegítem, tálalom. Egy ételen át anyám kiszolgálta. Konyhai dolgokban teljesen analfabéta maradt. Sose tudott egy tojást sem megrántani. Most, hogy ennyire megöregedett, kései minden tanítás. Inkább étlen marad, ha nincs, aki elébe tegyen egy tányér levest. Többre nem is tart igényt. Hiába biztatom, megmakacsolja magát, nem hajlandó bár egy falatnyit a második fogásból lenyelni. Ott maradok vele éjszakára. Leszedem a szennyes ágyneműt – majd holnap elviszem kimosni –, új lepedőket terítek, tiszta huzatokkal öltöztetek párnákat, takarókat. Vackot készítek magamnak is. Anyám ágyában alszom, amelyet tőlünk örökölt meg. Itt aludtunk hárman egy ágyban – anyámnak akkor még a túlsó ágyban apám oldalán volt a helye. Hogy is fértünk el benne. Rossz emlék nekem, hogy míg bátyám ki nem nőtte, s nagy kamaszként be nem vonult a szobába, én csak lábtól aludhattam. A középső gyermek sorsa teljesedett be rajtam, hiszen a nagynak a fekvőhely megválasztásában több joga volt, a kicsit pedig kímélni kellett. Hány év telt el már azóta, hogy utoljára

benne aludtam? Számolgom magamban, hogy harmincnál is több. Mióta saját lábamra álltam, ha itthon jártam, a szobában töltöttem az éjszakát. Most kicsinek találok. Fejem és lábam éri a két végét. Jobb, ha nem nyújtózom benne sokat, inkább összekuporodom. Sokáig nem jön álom a szememre. Kuksolok a sötétben és forgolódom. Apám a másik ágyban nehezen lélegzik. Szortyogva veszi a levegőt, időnként flegma fojtogatja, azt próbálja görcsösen felköhögni.

Szeretnék már pihenni, félretenni mindent, ami a fejemben zakatol és kering, s átengedni magam a jótékony álom puha ölelésének. Próbálok kiiktatni tudatomból a hallottakat s mindazt, amit az érzékszerveim közvetítenek felé. Nem akarok gondolni semmire. Már-már sikerül, de hirtelen belém villan: elfelejtettem anyám korábbi megbízatásának eleget tenni. Két villanykörtét kért tőlem, s én elfelejtettem hozni. A rosszra fordult események kiverték a fejből. Pedig akkor még dühös is voltam, hogy miért spórolnak rajta. Most szégyellem magam érte. Igazságtalan voltam és meggondolatlan. Tudtam róla, mégis nehezen fogtam fel, hogy itt két alig pislákoló élet kihunyini készül, a végső sötétség közeleg. Nem könnyű ezzel szembesülni. Bár vágynak is rá, mégis rettegnek tőle. Félnék átadni maguk, elmerülni benne. Egy kis fény kellene még. Semmi kétség, két hatvanas bőven elég lenne.

Molnos Ferenc

Sípályán

Hazai sípálya, hazai viszonyok. Nem talál az ember parkolóhelyet. Keresgélni sincs módja, hiszen ott sorakoznak mögötte tucatnyian, akik hasonlóképpen azt lesik, hol akadna egy akkora hely, ahol biztonsággal hagyhatnák autóikat. Biztonság? Az igen! Ha a Fennvaló egyéb teendői mellett vigyáz rá. Megfordulni sincs lehetőség. Az utána jövők tolják maguk előtt, kényszerítik jóval a pálya felé vezető bekötő úton felülre, ahol végül az út szélén talál egy akkora részt, ahová félreállhat azzal a reménnyel, hogy másoknak sikerülni fog elhúzniuk mellette, anélkül, hogy megkarcolnák féltett és gonddal kezelt kocsiját. Ehhez persze bele kell hajtani az útszélre félrenyomott nagy hóba. Nem is tudja, hogyan fog majd innen kikecmeregni. Az sincs, aki megtolja szükség esetén, hiszen egyedül jött. A lánya később érkezik a barátnőjével, aki mostanában kapott kocsit a szüleitől, s minden alkalmat megragad, hogy barátainak mutogassa.

Nem is volt kedve jönni, hiszen évtizedek óta nem járt a lábán síléc. Tulajdonképpen diákkorában próbálkozott utoljára. Nem sok sikerrel. De szívesen volt együtt a fiúkkal, bárhová mentek. A csapat viszonylag nagy volt, akadt ott mindenféle ember, a legkülönbözőbb ismeretek hordozói. Némelyek kitűnően siettek. Porzott a hó körülöttük, amikor a lejtő aljába érkezve, hirtelen fékeztek előtte, s ő megrettenve nézte, hogy melyikük fogja végül elgázolni. Ám egyikük sem tette, inkább azzal szórakoztak, hogy faroló léceikkel egy-egy hólapátnyi havat szép ívben szórassanak rá. Ő hagyta, hogy ettől boldogok legyenek, hogy a hideg levegőtől és az örömtől kipirult ábrázataikkal nevensenek. Csak az arcát takarta el, hogy ne vágjon képébe a levegőbe röpített érdes dara. A kacajt, a derút nem bánta. Maga is szívesen nevetett velük, mert akkor olyan jól együtt voltak. Az a vidámság jobban összekovácsolta őket, mint a dolgozatírások előtti közös rettegések. Aztán mégis szétszóródtak. Hogy mi lett velük azóta, alig tud valamit arról. Nem levelez egyikükkel sem, s telefonon sem szokta őket megkeresni. Maradtak a ritka, többnyire véletlen találkozások. És persze a tízévente szervezett seregszemlék. Az utolsó érettségi találkozóra nem tudtak elmenni, mert akkor halt meg az apósa. A régi barátokkal való beszélgetés helyett nekik a temetéssel kellett bajlódniuk.

Tényleg nem volt kedve eljönni, de erre nyomatékkal megkérte egykori osztálytársa, akit ugyan az iskolában nem különösebben kedvelt, s azóta sem látott, hogy vegyen erőt magán, hagyja az otthoni kényelmet, győzze le magában a havas lejtőktől való félelmet, és jöjjön el ide, ahol találkozhat az ő fiával, akire olyan büszke, mert szép és nagydarab ember, és sikeres, országos hírű jégkorongozó lett, el sem hiszi, hogy valaki nem hallott róla, hiszen benne van a válogatottban is, ahol alapember, az edzők is csak dicsőően említik, mert a teljesen megbízható

védelmet neki köszönhetik, az ő keménységének, határozottságának, gyors helyzetfelismerésének. Fontos, hogy találkozzanak, megismerkedjenek, mert olyasmit akar neki mondani, ami őt bizonyára igencsak érdekli. Nem, nem. Ő most nem árulhatja el. Majd az utódjától megtudja. Persze, hogy jobban illene, ha a fia menne el hozzuk – ha már olyan fontos a mondanivalója –, de végtelenül el van foglalva. Egyik meccs éri a másikat, alig van köztük szusszanásnyi idő. A sípályáig viszont egy-két órára el tud szabadulni. Azért ott, mert csapattársai is vele lesznek, az edző csak együtt engedi el őket. Még hozzátette: meg van győződve, hogy vénember lett, mert elhanyagolja a sportot, biztos, még azt a közeli sípályát sem látta közelebből, hát ideje már megnézni, s nem fog megártani neki sem egy kis testmozgás. Ne aggódjon, meg fogják egymást ismerni. Különben is elmesélte már a fiának, hogy diákkorukban ő mennyire nem bírt a lábán lévő két sílécen uralkodni. Azok saját elhatározásból azt tehettek, amit éppen akartak. Többnyire, mint két tüzes csikó, úgy virgonckodtak. Csak kösse fel azokat a léceket – ha nincsenek már meg, kölcsönözzön valakitől –, s a felvett pózairól a fiú meg fogja ismerni!

A lánya két napja hazajött a távolabbi nagyvárosból, ahol egyetemi éveit tölti. Azóta a barátnőjét bújja, aki nem tanult tovább, csak elvégzett valami kozmetikai tanfolyamot. Az apja – megengedheti magának – egy jól felszerelt szalont bocsátott a rendelkezésére, hogy legyen hol dolgozzon, és persze, hogy a maga gazdája lehessen. Már szépen kezd csörgedezni neki onnan valami pénzér, ami reményei szerint, lassacskán patakká, folyóvá fog duzzadni. Az új autót egyelőre még az apja vette neki, de mire le kell cserélni, meg lesz a hozzávaló pénze. Most ezzel az autóval járkálnak mindenfelé, ahol néhány ember összeverődik, már meg lehet ott villantani, hadd csodálják meg ők is. A lánya említette, hogy ide, a sípályához is kinéznek. Pedig egyikük sem sízik. Eljönnek, mert a hétvégen nagyobb itt a forgalom, a jó hóviszonyok vonzzák ide az embereket. Különben is, találkoznia kell valakivel.

Hát bizony sokan kijöttek. A felvonó előtt nagy a torlás. Főleg fiatalok ácsingóznak színpompás ruháikban, de néhány középkorú férfi is várakozik a sorára. Most a legtüremetlenebb mindenki, amikor már itt vannak a lejtő aljában. Hirtelen sokszorosan értékesebb lett minden perc és másodperc. Semmit sem akarnak elvesztegetni belőle, hiszen várja őket a fenséges természet odafenn, ahonnan gyönyörű a kilátás, s meg lehet szemlélni közeli-távoli hegyek hóval borított gerinceit, amelyeken vöröses barnába, ünnepélyes mélyzöldbe vagy légies könnyű kékbe olvad a fehér, s ahol meg lehet csodálni a havasi legelők végtelenjén szikrázó reggeli fényt. Nem bámészkodni óhajt mindenki. Van bőséggel olyan is, aki arra készül, hogy szófogadó sílécin a lehető leggyorsabban indulhasson a lejtő legmagasabb pontjáról, s azért siet fel a tetőre, hogy szélesebben visszatérhessen

újra meg újra ide az aljba, de közben sivítson a fülébe a szél, amikor éles kanyarok során cikázik, gyűljön a vérébe az adrenalin, s bámulja merészségét, ügyességét a felvonó előtt várakozó tömeg, amely egy kis riadalommal is szemléli a felénk tartó száguldozót, aki aztán közvetlen közelükben képes egy erőteljes farolással megállni.

Kivárhatatlan lassúsággal libegnek alá a drótkötélpályán az üres székek, hogy aztán egy-egy embernyi terhükkel újból a hegyre kapaszkodjanak. Úgy tűnik, mintha felfelé sokkal gyorsabban mennének, csak lefelé vánszorognak, mint vagonkirakodásnál az újabb zsákért induló törődött, fáradt férfiak. Odafenn bizonyára összesűrűsödnek, egymás nyomába érnek, s talán még taszigálják is az előttük téblábolót.

Már-már sorra kerül. Egyetlen személy áll előtte, aki mindjárt felülhet, mert közeledik felé az érte jövő szék. Egykettőre indulhat is. Akkor majd ő következik. Végre! Engedni kezd benne a várakozás alatt felgyűlt feszültség. Már nem érdekli a rá váró titokzatos találkozás sem. Innen is látszik, hogy gyönyörű a táj, a szabad területek vattafehérje, a közeli erdő csíkos szürkéje. Onnan fentről még többet, még szebbeket lát majd. Le is veszi a szemüvegét, s megtörli, hogy tisztább képet kapjon arról a csodáról, ami bizonyosan rá vár, pontosan őrá, akit kevésbé érdekel a kivert sípálya a lejtőn, rajta a hó kitűnő állapota, az időjárás szízésre való alkalmassága, a lécek nyargalászni való kedve, inkább a látvány s mindaz, amit e látványon keresztül a természet elmond mindenkinek, akinek van szeme és füle hozzá. Régóta tudja, hogy a hegy beszél, s őt is szólásra bírja. Sajátos nyelve van. Nem teljes eszköztárát használja, csupán ami éppen kezügyében van. Most éppen a hideg nyugalmat, amely mégsem riaszt, és nem nyugtalanít, hanem megtanít a dolgok fölé emelkedve meglegelni elveszett békénket. A havas mezők látványát, a törekeny teljességet, amelyet nem sértett még, nem tiport össze semmilyen láb. Ha kettesben maradnak egy pillanatra, máris szól hozzá, és észrevétlenül bonyolódhatnak kiadós beszélgetésekbe. Bármilyen lehet a téma. Nincsenek tabuk. Megdiskurálhatnak olyan dolgokat is, amiket soha senki másnak nem mondhatott el.

Hirtelen egy váll megasztítja, egy tagbaszakadt fickó lépik elébe, s amíg ő elveszett egyensúlyát keresgéli, már emeli is a kezét, hogy a drótkötélen közeledő székért nyúljon.

– Fiatalember, miért nem tud a sorára várni?! – kérdezi ő, pedig nem is a lehetséges válasza kíváncsi.

– Mi van, tata? Tán nem tetszik valami? – szól hátra foghegyről a megszólított, tekintete csak átsuhan a vékonydongájú, tanáros külsejű méltatlankodón.

– Nem tetszik ez a szemtelenség. Mit képzelsz...

– Azt képzem, hogy ez tetszeni fog – vág a szavába, miközben hátrafordul gunyoros képpel, s a székért nyúló felemelt kéz egy gyors fordulattal felé vág.

Egy reccsenés. Elsötétül előtte a világ. Hogy talpon marad, a mögötte állóknak köszönheti, hiszen a sor ott tömörül még mindig megingathatatlanul. Ők fogják ki, ők támogatják, amíg újra meg tud állni a saját lábán. Eltört a szemüvege, és leesezt az összetaposott hóba, amelynek szép fehérjét most gyorsan festegeti vörösrre az orrából patakzó vér. A támadó már messzi van. Ott libeg a tetőre tartó székek egyikén. Már mögötte is jónéhányan útban vannak a pálya felső, innen nem is látható szakasza felé.

Hideg van. A Mínuszok erre jártak, megtetszett nekik e vidék, bekvártélyozták magukat, s immár napok óta nem hajlandók továbbállni. A levegő éles, mint a botrovpenge. A szél is fúj egy kicsit, de nincs benne semmi lelkesedés, csak mintha igazolni akarná, hogy akárhogy tűnik, ő nem alszik, hiszen ma szolgálatos. Éppen tökéletes ez a hó. Ropog, amint ráhág a bakancsos láb, és messzire hangzóan herseg a fékre fogott silécek alatt.

A sípálya felső szakaszán próbálkoznak a kezdők. Akármennyire furcsának tűnik, itt a legbiztonságosabb nekik. A tetőről indulva, egy viszonylag nem hosszú rész után a pálya, mint egy pipa, felkunkorodik. Itt nem olyan nehéz megállni. Innen a felvonó igénybevétele és különösebb fáradság nélkül is újra visszatérhetnek az indulási ponthoz. Az alsó rész egy jóval hosszabb és meredekebb szakasz után úgy végződik, mintha elvágták volna. Igaziból el is vágta egy hegyi patak. Nincs semmi kifutása. Aki nem tud megállni, az teljes sebességgel belevágódhat a patakba. A rajta átívelő hídra sem lehet bazirozni, mert azon meg emberek jönnek, mennek egyfolytában.

Általában gyerekek uralkodnak ezen a részen. Néhányan siléc nélkül, szánkóval jönnek, s azzal is kitűnően tudnak szórakozni. Egy-egy bizonytalankodó felnőtt is itt próbálgatja ki magát. De van köztük olyan is, aki minden siklóeszköz nélkül jött fel, csak azért, hogy kielégítse kíváncsiságát, vagy hogy a fenti, kevésbé forgalmas, de sokkal romantikusabb büfében forralt borral csillapítsa a szomjúságát. A cukorral édesített, fahéjjal fűszerezett forralt bor most a legkelendőbb ital. Azt isznak a bárpultra felkönyöklők csakúgy, mint az asztaloknál ülő vendégek.

Egy öttagú asztaltársaság is vörösborral telt műanyag poharakat dédelget. Nem ez az első kör, jónéhányon túl vannak már. Ennek megfelelően jó a hangulatuk. Némelyek többet is ittak, mint mások, mert nem egyszerre érkeztek. Itt adtak találkozózt egymásnak, ahol már az előbbi években is jártak. Utolsóként érkezett társukon sütik el otromba tréfáikat, vele élcelődnek. Szerencsére jól túri az ugratást, mert ha összebakalódnának, itt kő kövön nem maradna, hiszen valamennyien jókötésű kemény legények.

– Aztán el ne feledd térden állva kérni! Úgy a leghatásosabb. Nincs az a nő, akit nem lehet így megszerezni – biztatja az egyik.

– Dülleszd a melledet, ahogyan csak tudod! Az mindenkinek imponál. Az apjá-

nak is nagyon tetszeni fog – teszi hozzá a másik.

– Nem kell már a leányt meghódítani, az már megtörtént, a vár már régen be van véve, s a nyitott várkapun már kedvére járhat ki és be – inti nyugalomra a többieket a harmadik.

Még egy kört kérnek. Azt szürcsölik, amikor megcsörren az a telefon, amelynek hangjára ötük közül négyen cinkosan összenéznek. Az ötödik kikeresi zsebéből a maroknyi műszert és miközben a másik kezével csendre inti a jókedvű társaságot, a füléhez emeli. Próbál komoly arcot vágni, de a szemei árulkodóan ragyognak. De csak egy pillanatra, mert mintha felhő került volna a nap elé. A banda figyel az arcát, mert onnan akarják leolvasni mindazt, amit aztán szóban nem hajlandó nekik elmondani. Észlelik ezt a felhősödést, egy kicsit fel is vonják a szemöldökeiket: vajon mi zavarja barátjuk szépségesen induló napját? Várják, hogy szóljon már valamit, ha már beszélőre állította a telefon billentyűjét, s az imádott kedves – mert ki más lenne, aki most az éteren át hozzá szólt – befejezi a hosszúra nyúlt mondókáját. Végül ez is megtörtént.

– Azonnal jövök – szólt bele azzal a hangsúllyal, ahogyan amerikai filmekben szófogadó kamaszok szokták mondani zsarnok felnőtteknek: „Igenis, uram! Megértettem, uram! Indulok, uram!”

– Mi történt? – tette fel egyikük mindannyiuk nevében a kérdést.

– Apósomat valami barom megverte.

– A leendő apósodat, ha még lesz kedve a leányát most valakinek odaadni – pontosított egy okvetlenkedő.

– Menjünk mi is, lássuk el rendesen annak a fickónak a baját!

Nincs türelmük a libegő székeire várni. Elindulnak. A meredek oldalon csúszkálva hamarabb beérnek. Igyekezni kell, mert az a barom esetleg fasírtot csinál abból a jóemberből. A lányt valamennyien ismerik, többen is próbálták kormozni, de nekik nem jött be. A barátjuk talán rámenősebbnek bizonyult. Tudják, hogy törekeny alkatú tünemény, talán az apja sem lehet sokkal keményebb kötésű. Akkor meg baj van, ha egy húgyagyú bivaly nekitámad.

Nem eredménytelen az igyekezet. Egykettőre ott vannak az aljban. Az élen a kétségbeesetten hívott kedves, nyomában a segítséggel biztató galeri. Rengetegen vannak ideleln, nem lesz könnyű a tündéri lányt s az elvert apát megtalálni. Még szerencse, hogy mind az öten jó magasra nőtt férfiak. Egy fejfelé kiemelkednek a tömegeből, s így tekintetük átpásztázhat az emberáradaton. De nemcsak ők látnak, őket is jól láthatják mindenfelől. Fel is fedezi a lány, aki kétségbeesetten integet feléjük. Egy pillanat és ott vannak.

– De jó, hogy jöttetek! Képzeljétek, valami állat belekötött apámba, s összetörte a képét. Haza kellene menjünk vele, mert ebben az állapotban nem vezethet.

Most pillantják meg: a lány mögött ott szerénykedik egy nyeszett férfi. Jó ötve-

nes lehet. Enyhén kopaszodó. A tekintete olyan furán hunyorgó, mint aki elveszítette a nagydioptriás szemüvegét. A két szeme között, az ornyergén ügyetlenül felragasztott kötés. Látszik, hogy gyakorlatlan, aki az elsősegélydoboz tartalmát rajta hasznosította.

A lány közöttük áll. Most oldalt fordul, hogy apja is, ők is beleessenek a szeme sugarába.

– Apa, ő a barátom – int az élen álló felé, aki erre közelebb lép. – És komoly a viszonyunk. Mi már megegyeztünk. Most meg szeretné tőled kérni a kezemet – teszi hozzá a bemutatáshoz.

Az apa a mutatott irányba néz, szemei hirtelen kikerekednek. Viszolygás keveredik rémülettel benne. Az arca falfehér. A havas környezetben is feltűnően fehér. Szája merev, nehezen, görcsösen mozdul.

– De hiszen éppen ő volt az – suttozja, mint aki alig kap levegőt.

